

Referat despre ritualuri magico-religioase si cultul mortilor in neolitic - a doua parte

In unele regiuni cultul mortilor comporta de asemenea si alte rituri ciudate. In Orientul Apropiat copiii erau inmormintati normal, dar adultilor li se ingropau craniile separat de corp; uneori mai multe cranii la un loc, alteori unul cate unul, sub batatura casei. Trupurile, infasurate intr-o tesatura sau intr-o piele (in loc de sicriu), erau colorate mai ales capul cu rosu (culoare rezervata in special femeilor si fetelor), cu verde sau cu albastru. Cadavrele erau insotite de ofrande: legume si cereale, oua si peste, precum si obiecte de podoaba (in cazul femeilor) oglinzi din roca sticloasa de obsidiana, palete pentru fard, sau scoici continand respectivii coloranti de fard.

Spre sfirsitul neoliticului apar si cimitirele: cu gropi tencuite cu argila si cu cadavrele infasurate intr-un strat de argila si apoi supuse arderii; de unde rezulta o prefigurare a "sarcofagului" de mai. In aria europeana cultul mortilor prezinta in general aceleasi forme, dar cu unele variante. Se practica si in zona europeana sacrificiul uman de copii pentru fundatia casei (de pilda, in statiunea neolitica de la Traian); dar inmormintarea unui defunct nu se facea sub batatura din interiorul casei, ci in afara asezarii, uneori si in grote. Erau respectate anumite norme privind pozitia sau orientarea cadavrului cu variatii de la o zona la alta si de la o cultura la alta. Ofrande funerare de alimente, sacrificii rituale de animale, colorarea cu rosu a cadavrului, precum si separarea craniului de restul scheletului erau practici frecvente. Practici mai rare erau trepanatia rituala a craniului, incinerarea cadavrului, sau chiar punerea unor unelte alaturi de corpul defunctului.

Multe morminte neolitice mai cuprindeau la fel ca cele din paleoliticul superior si figurine umane sau de animale. Ultimele aveau probabil o semnificatie magica, de amulete, intrucat omul credea ca si in animal se intrupa o parte din acea forta supranaturala care opereaza atat in fiinte cat si in fenomenele naturii. Mentalitatea religioasa a omului preistoric ne-o putem imagina concepand initial divinitatea in acest mod confuz: ca o putere ce actioneaza prin intermediul animalului. Cultul unui anumit animal urmarea deci obtinerea bunavointei acelei forte confuze, a acelei impersonale si vagi "divinitati"; si pentru a-si asigura aceasta bunavointa omul invoca protectia animalului respectiv, a carei reprezentare plastica devenise amuleta, emblema protectoare a unei persoane sau a unui intreg grup.